

18. setkání Beatlemaniaků,

aneb „říčanská eskapáda“ toho nejlepšího!

Co předcházelo?

Možná i překvapím příznámím, že letos poprvé jsem měl opravdový strach o konečný dopad a celkovou účast na našem oslavném, osmnáctém narozeninovém setkání. Provedl jsem totiž zásadní změnu volby sálu, a s přihlédnutím na došlé názory od vás, jsem skončil s „pragocentrickým“ řešením a vydal se za sálem na „maloměsto“. Důvody byly empirické zkušenosti z posledních ročníků, kdy jsme se ne naší vinou stále stěhovali z jednoho sálu do druhého, a výsledky nebyly zrovna uspokojivé. Většinou se nejednalo o špatný, či nekvalitní program, ale v konečném důsledku radost z prezentované muziky kazilo buď prostředí, či sami majitelé a provozovatelé dotyčných sálů. Nebudu připomínat jednotlivá fo-pa, jak z Limonádového klubu, tak z příšerně špinavého a zanedbaného Mánesu. Vydal jsem se tedy při organizaci 18. setkání cestou, která měla preferovat především dobré prostředí, vhodnost velikosti sálu a zároveň i jeho finanční dostupnost pro náš klub. Dnes už vím, že to byla správná cesta, ale ony zásadní podmínky přinesly jedno negativum, které viselo ve vzduchu, jako sekýra popravčího a do poslední minuty bylo pro mne velkým strašákem. V hlavě totiž vrtala díru pochybnost: Stačí říčanská veřejnost dokrýt potřebnou návštěvu veřejnosti s našimi klubáky a sál ekonomicky naplnit? Přijedou pražští členové a vůbec i ostatní klubáci do mimopražského sálu? Pozitivní odpověď byla jasná už 10 minut po začátku programu, a tak od první chvíle jsem mohl svoji dobrou náladu a pohodu bez trémy a obav předávat publiku. Jinými slovy, 19. hodina a desátá minuta minula a naše klubácké osmnácté setkání a oslava 10. narozenin klubu pod pražským vedením začíná.

Dramaturgický záměr

Při zajišťování programu na toto setkání jsem chtěl v návaznosti na luxusní vydání fanzinu s plakátkem nabídnout jako nejlepší

zbraň na malou návštěvnost vůbec nejlepší, co lze u nás doma a u sousedů slyšet z oblasti beatle-revivalové tvorby. S menšími problémy zaviněnými vytížeností těchto souborů se mi to nakonec podařilo. Na druhé straně jsem se zapotil s režijními náklady na dopravu umělců. Neb doprava tří part s nástroji do Říčan a zpět domů není dnes lacinou záležitostí (Košice - Říčany a zpět, Ústí nad Labem - Říčany a zpět a konečně i Šumperk - Říčany a zpět). Sami umělci mě však svými nároky vyšli vstříct v maximálně možné míře, a tak nakonec jsem nelitoval a potažmo pak bylo na konci jasné, že nelitovali své účasti ani posluchači a ani účinkující, protože atmosféra byla skvostná stejně, jako nálada všech, kdo v Říčanech byli. Ale budu nyní konkrétnější.

Kde

Sešli jsme se v sále střední velikosti, o něco větším, než byl dříve tolik oblíbený kulturáček na Opatově, pár desítek metrů za samotným Říčanským náměstím. Oficiální název místa konání zní: Městské kulturní středisko Říčany, pro místní známé jako sál „U Labutě“. Přesto, že jsme se sešli v maloměstě, našlo se několik dlouze bloudících klubáků, kteří místo nemohli najít a dorazili až v průběhu programu. Všechny účinkující jsem musel pracně navádět systémem jednosměrek, aby se svými vozy dorazili tam, kam měli. A tak před akcí jsem běhal jak stepní koza s mobilem mezi sálem a přílehlými uličkami a často i slavné navigace příliš řidičům nepomáhaly. Sál sám měl malé občerstvení s barem, které však za moc nestálo a bylo zbytečně předraženo. Místní restaurace, která byla spojena s kulturákem přes malé předsálí, však nabízela dobré a dostačující občerstvení v běžných cenách, a tak brzy všichni pochopili, kam je dobré zajít pro pivo, či ostatní „pohonné hmoty“, včetně teplých jídel. Mnozí klubáci, co zažili dřívější akce na Opatově, měli už dobrý pocit a náladu z toho, když za kasou spatřili známou

tvář paní Lídy Řehákové, která bývala dlouholetou vedoucí již zmíněného Opatova. Nyní paní Lída zajišťuje kulturu ve stejné funkci pro říčanské obyvatelstvo a okolí a dlužno podotknout, že s velkým úspěchem a oblibou. I tento fakt jsem bral v úvahu při výběru sálu, protože paní Lída našemu klubu fandí a má ho ráda, a to není zanedbatelná maličkost. Jako velmi vhodná část sálu se jevil i prostor na jeho konci, kde jsme umístili prodejní stánek, jehož chod s televizí ani v nejmenším nerušil program v ostatní části sálu. V prostoru stánku probíhaly novinkově zavedené autogramiády souborů, které svůj program už odehrály. Tyto získaly mnoho příznivců z řad návštěvníků akce a dle ohlasů klubáků byly autogramiády účinkujících velmi pozitivně hodnoceny.

Kdo

O tom, že program jako celek byl sestaven z těch nejlepších, jsem se už zmínil v úvodu. Ještě nutno podotknout, že jsem se také snažil vybrat skupiny dle jejich specializace na určité tvůrčí období Beatles tak, aby došlo k co možná nejmenšímu opakování některých hitových skladeb. Toto bylo trochu obtížné, k částečné řevnivosti jednotlivých souborů mezi sebou, ale nakonec se to po vzájemném dohadování skupin pod mým dohledem celkem povedlo. Začali jsme proti časovému proudu tvorby The Beatles, a tak bylo jasné, že první se musí na pódium objevit ústečtí **The Boom** pod vedením Pavla Nepivody, kteří se živou prezentací skladeb, které The Beatles kromě studio-

Pavel Nepivoda - The Boom

žitéjší skladby Brouků z již zmíněného období. Na jejich účet už jen jedno konstatování. The Boom mě, ani publikum nezklamali, a určitě bytostně patřili do oslav našich desátých narozenin.

Druhou skupinou programu byla šumperská **Pangea**, jejíž vystoupení bylo nejproblémovějším fragmentem programu. Chlapci totiž ještě ten večer hráli na jiné akci v Praze od dvaceti tří hodin, takže aby svůj program celý odehráli, nesmělo dojít k velkému posunu začátku akce a zároveň první vystupující soubor musel skončit v přesně udaný čas, i kdyby padaly trakaře. Pangea už nastoupila doslova do nabitého a rozjetého sálu, takže s první písničkou byl už taneční parket zaplněn jako na povel a sálem zněl zpěv skupiny i návštěvníků. Pangea vsadila

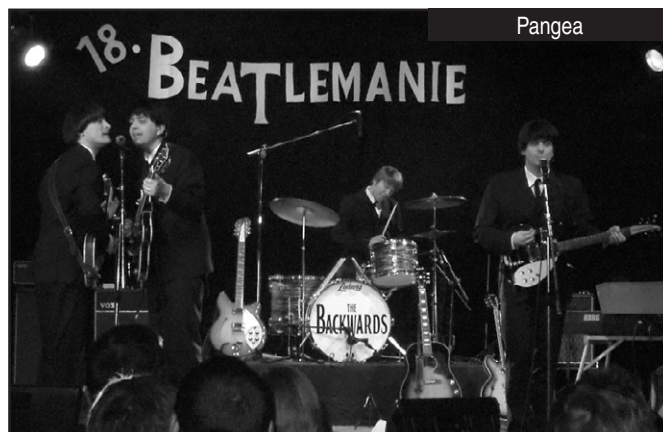
The Boom

vé nahrávky nikdy sami živě nezahráli, proslavili i v samotném Liverpoolu na festivalu Beatleweek a byli tam velmi kladně hodnoceni. I když v Říčanech vystoupili jen s tzv. „malou partou“, přesto zazněly skladby, které příznivci beatlesácké tvorby z let 66 až 70 kvitovali s uspokojením. Vystoupení The Boom začalo však s velkou nervozitou, s kterou jsem se potýkal i já ve svém úvodním slovu, neboť jsem uváděl na pódium kapelu, jejíž baskytarista se v tom momentě teprve pracně prodíral se svým vozem k sálu a naváděn mobilním telefonem dorazil ve chvíli, kdy skupina dohrávala svoji první skladbu, která se obešla bez baskytary. V druhé písni boomáckého vystoupení ještě musel

Martin Čmuchař - The Boom

baskytarista doladit nástroj za běhu druhé písničky, což nepřidalo klidu ani ostatním muzikantům. Chvilku tedy trvalo, než se skupina zahřála na pracovní teplotu a s ní i z počátku trochu studenější publikum, ale tato indispozice naštěstí trvala velice krátce a dobrá muzika rychle „vyléčila“ jak posluchače, tak i hrající skupinu. Skupina The Boom má mezi klubáky velké množství sklalních fandů, především těch netančících, kteří si rádi vychutnávají slo-

Pangea

až na malé výjimky na osvědčený raný repertoár Beatles z let 1962 až 1965. Pravda je, že Pangea měla ode mne doporučení, aby nechali skladbu Hey Jude na závěr programu a nehráli ji. Neposlechli mne, a mají u mne v diáři malý černý puntík, který však za jejich výkon už není skoro vidět. Ačkoli skupina sklídila opravdu velké ovace a její výstup doslova „natavil všechny posluchače“, přesto se mi v určitých chvílích zdál projev a image skupiny chladnější, než by zasluhoval dle víc, než pozitivních

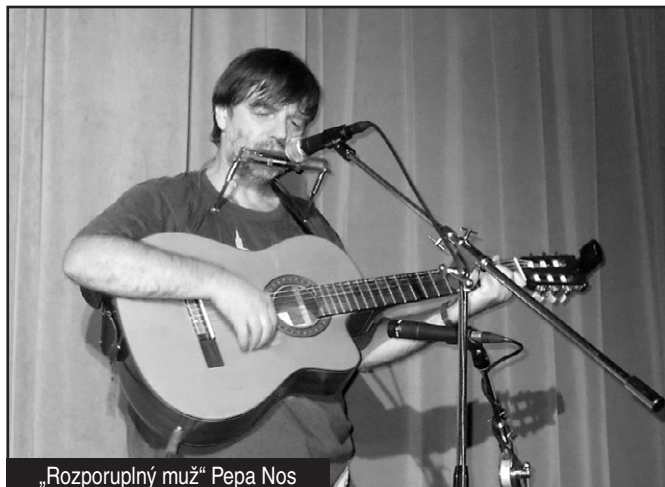

Zdeněk Žouželka a Petr John - Pangea

reakcí posluchačů. Bohužel, s přídávky a autogramiádou to bylo vše minimalizováno časovou tísní. Možná, že právě tato nedovolovala skupině větší „odvaz“ na pódium. Na druhou stranu však velmi oceňuji účast Pangey a její snahu v programu vystoupit a klubu vyhovět, za což moc děkuji.

Host programu, nebo vyplnění přestávky?

Pravdou je, že letos díky perfektním kapelám a jednosměrnému hudebnímu zaměření (tedy pouze na beatlesácký repertoár) jsem nehledal žádného VIP hosta, i když nutně jsem potřeboval delší technickou pauzu mezi vystoupením Pangey a poslední skupinou programu, která má své specifické technické podmínky (nastavení aparátů, bicích a podobně) a také svého speciálního zvukaře. Pavel Nepivoda mi doporučil dobře známého kytaristu **Pepu Nose**, který vždy za sebou vlekl pověst poměrně nepřizpůsobivého samorosta, textaře drsňáka, ale výborného a velmi specificky hrajícího kytaristy. Také jsem

„Rozporuplný muž“ Pepa Nos

chtěl, aby si posluchači odpočinuli od beatlesáckých songů a při jeho produkci bylo dostatečně času na potřebné technické změny na pódiu. V předběžné dohodě s Pepou Nosem bylo, že bude hrát známé songy populáru 60. až 70. let. Měl jsem na mysli písničky od dvojice Simon and Garfunkel, skupiny Eagles, Boba Dylana a podobně. Pepa Nos mi toto přislíbil. Jakmile však vystoupil na pódium, zjevně na mé přání i své sliby zapomněl, a hrál to, co hrál. Kvalita jeho hry samozřejmě byla výborná. Bohužel, výběr jeho vlastních skladeb do nálady večera naprosto nezapadl a sám sobě si připravil, co pak od některých návštěvníků sklídl. Jeho ostré reakce na nevhodnou, někdy až neslušnou odezvu posluchačů pak z vystoupení udělaly nepříjemnou hudební frašku. Ti slušní, zklamání odešli k občerstvení. Našli se ale i velcí příznivci Pepovy produkce, a tak celé vystoupení vyznělo přesně dle pověsti našeho hosta. Samozřejmě, že toto nemohlo ani náhodou ovlivnit náladu celé večera. Pozdější e-mailové reakce na naše setkání označily vystoupení Nose jako jediný škraloup na kráse celé akce. Pro mě to byl ale důkaz toho, že sebelepší a zkušenější muzikant nemusí mít zkušenosti hudebního dramaturga a může svojí volbou pohřbit vlastní vystoupení, což se dle mého osobního názoru v Říčanech Pepovi přesně stalo. Všechno špatné je ale pro něco dobré. A tak poslední skupina programu měla zaručeně natěšené, doslova nadřžené publikum na beatlesáckou muziku i své vystoupení. Za oponou už čekala...

Třešnička na programovém dortu 18. setkání

Ti nejslavnější, nejpoblábnější, a také nejvíce svou duší i prací oddaní odkazu The Beatles, košická skupina **The Backwards**, se objevuje a zní z pódia říčanského kulturáku. Zpoza pomalu roztahované opony vidím, jak publikum doslova vřeští a šílí, jako za starých časů The Beatles, jen snad děvčata nejsou tak hysterická a uplakaná. Zvuk prořezává první skladba a každý si povšiml určité rozdílnosti soundu této a předcházející kapely. Vystoupení The Backwards má svého zvukaře, a tak zvuk kapely je hlasitější, ve vokálech srozumitelnější, ale jaksi rockově ostřejší a intenzitou zvuku pro některé návštěvníky ke

konci programu se stává až nepříjemným. Slovy z naší branže: „Chlapci to víc a víc hulili“ a ke konci to bylo pro některé až příliš. Naopak jiným to zas vyhovovalo a atmosféra v sále nabyla ještě větších gradů a dramaturgická linka programu, jak to

The Backwards

má být ku konci vrcholila. Muzikantům se zjevně hrálo dobře, byli doopravdy odvázaní a jejich vystoupení bylo vlastně velké komponované show s maximálním zapojením posluchačů do hry. Po vystoupení mi chlapci řekli, že se jim hrálo velmi dobře a v souvislosti s tím vzpomněli svého vystoupení na Opatově s tím, že i když klubové akce pro ně nejsou finančně zajímavé, přesto se na ně vždy velmi těší, neb se setkávají s těmi, co cítí a ctí muziku Beatles stejně jako oni, a to je pak viditelně cítit na obou stranách. Také bylo od kluků velmi milé, že když viděli, že závěrečnou „Hey Jude“ nám vyfoukli kluci z Pangey, tak na rychlo vymysleli a zařadili jako „šlusovku“ Lennonovu „Happy Christmas“, která plnohodnotně „Hey Jude“ nahradila a já si místo zpěvu s klubáky zahrál na různá chrastítka a zvonečky. The Backwards se z pódia odcházel těžko a stejně to bylo i s posluchači, kdy ně-

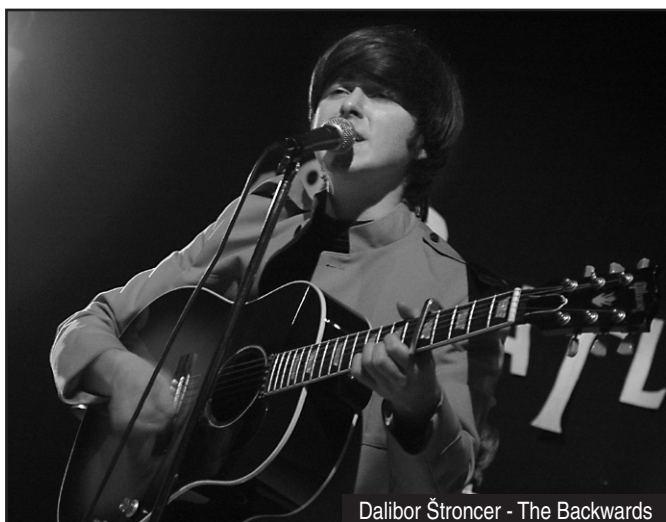
Miroslav Džunko - The Backwards

kteří s velkým smutkem museli kvůli dopravnímu spojení opustit sál ještě před úplným koncem programu. Tady je jasný vzkaz těm, kteří se ptají, proč začínáme s programem tak brzo, už od 19. hodin. A já dodávám, mnohým by to vyhovovalo ještě dříve.

František Suchanský a Dalibor Štroncer

Současný trend zábav je bohužel opačný a místní docházejí do podniků po desáté a pak by rádi řádili až do ranních hodin. Toto si ovšem s klubovou dojíždějí částí publika holt nemůžeme dovolit. A tak zkušenost říká, že program do půlnoci je tak akorát. Košičtí opět dokázali svou vedoucí pozici mezi skupinami, které se věnují ortodoxnímu beatle-revivalu a já jim velmi děkuji, že si udělali čas na naši akci i přes množství překážek, které vyjednávání jejich vystoupení předcházelo.

Dalibor Štroncer - The Backwards

Pár slov závěrem

Mohu se přiznat, že tentokrát jsem velmi riskoval, nedělám to rád, ale ekonomika klubu mi nabídla jediné řešení, a to hop nebo trop. Dopadlo to dobře a na jedničku, a tak díky této akci a jejím návštěvníkům máme zas jeden rok dopředu zajištěnou existenci naší Beatlemánie, pokud nedojde k nějakému velevýznamnému zdražení její výroby. Z hlediska kulturního zážitku a spokojenosti publika mohu už v době, kdy píši tuto reportáž říci, že nepřišel ani jeden e-mail se zápornou kritikou akce, naopak dorazilo až nezvykle hodně spokojených a dobře hodnotících zpráv našich členů, které si přečtete v rubrice naší klubové schránky. Poděkování patří všem zúčastněným, a to účinkujícími počínaje, přes služby a pomoc kulturního domu po dobu konání naší akce a samozřejmě i návštěvníkům našeho setkání. Tentokrát proběhla naše akce, vyjma Čro Regina bez sebe-menšího zájmu a pomoci ostatních médií, a přesto se nám vydařila. Nevím, jestli to není můj subjektivní pocit, ale domnívám se, že v minulém roce 2011 se média tentokrát ani nepozastavila nad desátým výročím úmrtí George Harrisona a ani Lenno-

novo výročí neproběhlo tiskem a televizí v běžné intenzitě, jak by se na tak významnou osobu slušelo, jako by se na ně už úplně zapomělo. Naopak, výročí úmrtí Freddieho Mercuryho byly plné televize i deníky. I přesto mohu prohlásit, že oslava 10. narozenin existence našeho klubu, tak jak ho dnes známe, stejně jako celé osmnácté klubové setkání proběhlo důstojně,

Autogramiády účinkujících v klubáckém stánku

kvalitně a s patřičnou razancí. Je mi líto těch, kteří z jakýchkoli důvodů dorazit nemohli, bylo vás dost, a je to velká škoda, protože v budoucnu se mi už tak kvalitní program asi hned tak zařídit nepovede, ale to lze zas kompenzovat kvalitním hostem, či větším počtem účinkujících. To ostatní totiž zůstává i pro tento rok stejné, takže všem, kdo nedorazili, mohou už teď říci, vše lze napravit v tomto roce. Tedy, ať žije **19. setkání Beatlemániků**, které proběhne opět **v pátek, 7. prosince roku 2012 od 19:00** opět v sále Městského kulturního střediska v Říčanech. Doporučuji tedy okamžitě zapsat do diářů s patřičným časovým předstihem. Takže na viděnou v Říčanech v roce 2012!

Jiří Svátek

A to jsme my, co víme že celý večer neměl chybu

